

La nostra esperança va més enllà d'aquesta vida (cf. 1Co 15, 19)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'esperança és essencial per a seguir caminant i trobar el sentit de la nostra existència. Una esperança, però, que no defraudi, autèntica i ben fonamentada. Sant Pau, a la comunitat de cristians de Corint, enmig d'un mon pagà i hedonista, els escrivia: *Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots del homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort* (1Co 15,19-20). La nostra fe en Déu misericordiós duu, amb la força del misteri pasqual de Crist i de l'enviament de l'Esperit Sant, a l'esperança en la vida eterna. Enmig d'un món sovint massa materialista i tancat a la transcendència, els cristians hem d'afermar l'esperança que brolla de la nostra fe. No solament

perquè aquest és el contingut de la nostra creença, sinó perquè així se'ns obre al davant una gran riquesa que alimenta la nostra quotidianitat. «Quan manquen el fonament diví i l'esperança de la vida eterna, la dignitat de l'home queda greument lesionada, com consta sovint avui, i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i del dolor resten sense solució, fins al punt que no rarament els homes cauen en la desesperança» (GS, 21). Nosaltres, però, tenim la certesa que la història de la humanitat i la de cada un de nosaltres no es dirigeixen cap a un punt cec o un abisme de foscor, sinó que s'orienten al trobament amb el Senyor de la glòria. De fet, creure en la vida eterna significa tenir l'esperança d'estar sempre amb el Senyor, en la plenitud de la vida, en aquella abraçada amorosa del Pare en una eternitat feliç.

Els cristians hem d'afermar l'esperança que brolla de la nostra fe.

La vida eterna, doncs, consisteix en la comunió plena amb Déu, en la contemplació i la participació del seu amor infinit. La comunió plena i el fet de ser feliços van units. La felicitat és la vocació de tot ésser humà. Benet XVI, citant sant Agustí en la Carta a Proba, ens deia: «En el fons volem solament una cosa: la vida benaurada, la vida que simplement és vida, simplement "feliç"» (*Spe salvi*, 11). I ens podem continuar preguntant, seguint el papa Ratzinger: Què és la felicitat? No es tracta d'una alegria passatgera, en una espiral d'avidesa on l'esperit humà mai no està satisfet, sinó que més aviat sempre està més buit. Necessitem una felicitat que es realitzi definitivament en allò que ens realitza, és a dir, en l'amor, per a poder exclamar, ja des d'ara: «Soc estimat, per tant existeixo; i existiré per sempre en l'Amor que no defrauda i del qual res ni ningú no podrà separar-me mai.»

